

Nr 120.

Av herr **Lindmark m. fl.**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående utredning i fråga om förbud mot lingonplockning före viss dag.

Under senare åren har tillvaratagandet av vilda bär, i främsta rummet lingon, blivit en för stora delar av vårt land mycket viktig näringsgren. Bland våra nationella rikedomar intaga våra vidsträckta skogars och hagmarkers »röda guld» sin väl berättigade plats. Efter att i förra tider dessa värden i stor utsträckning fått ruttna bort, har på senare tid en allmän och prisvärd iver mer och mer uppstått att tillvarataga och nyttiggöra dessa naturens direkta gåvor. I samma mån som dessa frukter blivit en för såväl konsumtionen inom landet som för export efterfrågad handelsvara och dess i följd därav stegrade handelspris, har iver hos den enskilde att hinna tillvarataga största möjliga mängd urartat till att en stor del av bären plockas omogna. Under hetsjakten efter största möjliga vinning har ingen eller ringa hänsyn tagits till frågan om varans kvalitet. Huvudsaken har varit att först komma i tillfälle att avplocka de mest givande bärtrakterna. Att varan, trots detta, kunnat hålla sig i ungefär samma prisläge som förut har berott på de exceptionella förhållanden, som under nuvarande kris-tid råda på livsmedelsmarknaden. Men helt säkert hava vi att vänta, att sedan normala tider inträtt, de förut så eftersökta svenska lingonen ej längre komma att på världsmarknaden betinga förstklassiga priser.

Enligt vårt förmenande böra åtgärder från statsmakternas sida, för att förebygga denna oriktiga skördemetod, skyndsamt vidtagas, innan den svenska marknaden på detta område tagit obotlig skada.

Att bestämma någon generell tid, när dylik bärplockning skulle

vara tillåten, tillämplig för hela landet, kan givetvis ej komma ifråga, då såväl lokala förhållanden som även de olika mognadstiderna under olika år lägga hinder i vägen härför.

Lämpligast synes oss, att vederbörande kommunalnämnder inom sina respektive kommuner ägde att årligen bestämma och kungöra den dag, när bärplockningens påbörjande vore tillåten. Fastställelse å denna kommunalnämndernas åtgärd jämte bestämmande av verkande viten för dess effektivitet skulle hos vederbörande länsstyrelse sökas.

Skulle emellertid denna av oss föreslagna åtgärd, med hänsyn till de allmänna bestämmelserna rörande kommunalnämndernas befogenhet, enligt förordningen angående kommunalstyrelse på landet, anses icke böra genomföras, så lär det åsyftade målet kunna ernås, om Konungens befallningshavande finge sig ålagt att, där kommunalnämnd gjorde ansökan därom och efter det kommunalnämnden avgivit förslag därutinnan, för kommun utsätta dag för lingonplockningens början under det år, som i ansökningen avsåges.

Annan lämpligare väg vore kanske att finna efter den utredning i frågan, som vi ifrågasätta.

Att 1913 års riksdag hos Kungl. Maj:t begärt utredning i fråga om skydd för jordägare mot tillägnande av å deras mark växande vilda bär, anse vi icke utgöra hinder för den skrivelse vi här föreslå, då i den beslutade riksdagsskrivelsen intet av vad vi här framhållit kommit till synes.

Under hänvisning till hvad vi här anfört, få vi vördsamt föreslå,

att riksdagen ville i skrivelse hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning, om och i vad mån bestämmelser kunna genomföras i syfte, att inom de särskilda landskommunerna i riket lingonplockning före viss, för varje kommun årligen bestämd dag må vara förbjuden.

Stockholm den 24 januari 1917.

Carl Lindmark.

N. E. Nilsson.

Karl Karlsson,
Mo.